

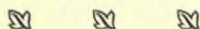
Tot mijn spijt kan ik niet meedelen, hoe het verder met de jonge zwaluwen is gegaan, want voor de andere dag was vastgesteld dat ik met mijn vrienden naar de Pyreneeën zou gaan om daar weer andere vogelwaarnemingen te doen. Daar echter de jonge zwaluwen tijdens mijn filmerij al bijna zo groot waren als de oude, heb ik alle reden om aan te nemen, dat ze niet bijzonder hebben geleden onder de minder doelmatige voeding van de ongewoon moederlijke huismus.

De vraag dringt zich nu naar voren, *waarom* de mus hier zo handelde of moest handelen. Zeker is, dat het voerinstinkt zó sterk in het dier was opgewekt, dat het, bij gebrek aan eigen jongen, andere voerde. Maar waarom dan niet die van soortgenoten, die er toch zeker wel in de omgeving waren. Want ook op deze boerderij, met nog een andere, waar slechts een sloot tussen lag, waren nog zeer veel andere huismussen.

Het „*waarom*” zal wel een raadsel voor ons blijven.

Utrecht, Maart 1937.

A. A. VAN DER VOOREN.

MEI.

Het is niet overbodig, om hier nog eens op te komen tegen de gekke gewoonte van te smalen op onze Hollandsche Meimaand. In mijn dagboeken vind ik een overgroot aantal prachtige, onovertreffelijke Meidagen. Natuurlijk komt strijk en zet de beroemde inzinking tusschen 10 en 20 Mei, de periode der ijsheiligen. Maar zelfs dan houdt de nachtegaal nog niet op met zingen. Een enkele felle nachtvorst moge schade aanbrengen aan cultuurgewassen en aan boschaanplant-die-hier-eigenlijk-niet-thuishoort, de inlandsche flora en fauna hebben er weinig of geen hinder van en vinden er misschien nog een stimulans in.

Het jaar doet nu weer een grooten sprong doordat nu alle boomen hun blad ontplooiën. Het bladerdak sluit zich, het bosch wordt donker, de voorjaarsplanten gaan de zomerrust in en verdwijnen van het tooneel, rijpen nog hun vruchten, verspreiden hun zaden. Let er eens op, hoe snel nu de vruchstelen van *Crocus* de hoogte in schieten, witte stengels met witte vruchtdoozen. Die springen in drieën open, de dikke zaden rollen er uit voorzien van hun vetknobbel (elaiosoom), die de mieren lokt. Nu heb ik mieren zien sjouwen met zaden van Gouwe, van Helmbloem, van Sleutelbloem, vruchtjes van Doovenetel enz. enz. maar nog niet met *Crocus*-zaad. Ik blijf er naar uitkijken.

Die snelle groei van de *Crocus*-stengels brengt ons weer tot andere snelheidswaarnemingen. Vooral in de morgenuren loont het de moeite, om eens te letten op den snellen groei van meeldraden van grassen (gewoon reukgras, kropaar, timothee) en weegbreeën.

Heb ik U als eens gevraagd om te letten op onze gewone Schermdragende Vogelmelk? Die vind ik met vroeg bloeiende exemplaren met de bloem nog begeleid door frisch groen blad, en laat bloeiende, waarbij de bloemen zich pas openden, nadat de bladeren al verwelkt zijn. Deze laatste hebben dan aanleiding gegeven tot den naam van „nakende mannetjes”.

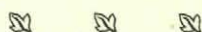
In Engelsche bladen is de kwestie opgeworpen of de Koekoek roept met zijn bek open of met zijn bek dicht. Er zijn belangrijker vraagstukken. Maar let er eens op, 't is altijd toch een aardige aansporing, om te probeeren het beest van nabij in actie te zien. En laat ons toch ook niet vergeten, om vooral nog veel te werken zonder verrekijker en zonder schuilhut. Ik wil die volstrekt niet uitschakelen, maar ik zie in de lichte bewapening toch heel groote voordeelen. Let meteen op „koekoek-éénzang”. Het repertoire van dat beest is veel uitgebreider dan wel gedacht wordt en in de muziek tot uiting komt.

Is het juist, dat de Boterbloemen in bloei komen in deze volgorde: Gulden Boterbloem, Scher-

pe Boterbloem, Knol Boterbloem. Blaartrekkende Boterbloem, Egel Boterbloem, Groote Boterbloem, Akker Boterbloem? Om deze vraag zuiver te beantwoorden zou je ze moeten waarnemen op een plek waar ze allemaal dicht bij elkaar voorkomen. Is zoo'n plek in ons land te vinden? Misschien wel, wanneer we de Akkerboterbloem uitzonderen?

Hoe is het toch met de Eikenbladrollers (Tortrix-soorten)? In vroeger jaren hadden wij daarvan hier klap op klap heel erge plagen en in den laatsten tijd niet meer. Nu is hier heel wat eikenhout in villatuinen veranderd, maar er is toch nog genoeg over, om duizenden Tortrix-rupsjes aan den kost te helpen. Mijn entomologische vrienden moeten ons daar eens meer van vertellen. De planten en vogels van Nederland worden tegenwoordig al met vrij groote nauwkeurigheid geteld. Met de insectenbevolking gaat dat natuurlijk minder gemakkelijk, maar we konden toch wel eens een oogje houden op de hoofdfiguren en dan nog eens op iets meer dan op de „plagen” van landbouw en houtteelt.

JAC. P. THIJSSSE.

† W. VERSLUYS.

Op 22 April overleed te 's-Gravenhage op zesentachtigjarigen leeftijd onze goede vriend Willem Versluys. Vierenveertig jaar geleden bestond hij het waagstuk om een voor dien tijd nog al ongewoon boekje uit te geven: Van Vlinders, Vogels en Bloemen van Heimans en Thijssse en een paar jaar later volgde daarop de stichting van ons tijdschrift De Levende Natuur. Dat was het begin van een langdurige aangename samenwerking, waarbij wij ten volle genoten van zijn inzicht en vertrouwen en belangeloosheid. Voor hem en voor zijn echtgenote, Mevrouw Versluys-Poelman gold evenals bij ons in de eerste plaats het genoegen, om de kennis der Natuur in breede kringen te verspreiden. De Versluysen hadden daar echt aardigheid aan en maakten er een eerezaak van.

Aandoenlijk was het, hoe Versluys twee jaar geleden, ofschoon reeds lijdend onder de bezwaren van zijn hoogen leeftijd er nog prijs op stelde om persoonlijk het Gedenkboek te overhandigen bij gelegenheid van het veertigjarig bestaan van ons tijdschrift. Die handeling was symbolisch voor zijn jarenlange toewijding en vriendschap.

Wanneer het werk, dat begonnen is met Van Vlinders, Bloemen en Vogels eenig nut heeft gesticht dan komt de dank daar voor in niet geringe mate ook toe aan Willem Versluys, den uitgever.

JAC. P. THIJSSSE.